

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 16, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:4354](#) 15-07-2025

Faillietverklaring in hoger beroep

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:1324](#) 08-07-2025

Afwijzing horen van curator in een contra-enquête over diens bevindingen in het rechtmatigheidsonderzoek

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:1241](#) 10-06-2025

Afwijzing vordering tot exhibitie ex artikel 843a Rv

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:2828](#) 16-07-2025

Vorderingen curator van vennootschap onder firma in de schuldsanering van de vennoten

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:4489](#) 10-07-2025

(Beperkte) afkoelingsperiode toegewezen: faillissementsverzoek geschorst voor drie maanden

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:7558](#) 25-06-2025

Beroepsfout advocaat - niet tijdig verzocht om verlening termijn ex artikel 58 Fw

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:2844](#) 12-06-2025

WHOA. Homologatieakkoord in openbare procedure

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:5338](#) 26-05-2025

Heropening vereffening op verzoek voormalig curator

RECHTSPRAAK

Faillietverklaring in hoger beroep

Hoewel niet helemaal helder is welk bedrag precies is verschuldigd, wijst het hof het faillissementsverzoek toe. Het had op de weg van de schuldenaar gelegen om duidelijk te maken welke facturen zijn betaald en welke facturen hij niet verschuldigd zou zijn in verband met klachten over de kwaliteit van geleverde autoveren.

Een leverancier van veren, Technische Verenfabriek Viod B.V. ('Viod'), heeft autoveren geleverd aan Autotechnics B.V. Viod stelt dat zij een vordering heeft op Autotechnics in verband met leveringen van deze veren en heeft daarom het faillissement van Autotechnics aangevraagd. Autotechnics stelt dat zij facturen deels onbetaald heeft gelaten in verband met klachten over de kwaliteit van autoveren die zijn geleverd tussen 2018 en 1 juli 2021. De rechtbank Overijssel heeft het faillissementsverzoek afgewezen, omdat niet summierlijk zou zijn gebleken van het vorderingsrecht van Viod. Het hof wijst het verzoek alsnog toe.

Viod heeft een overzicht overgelegd met openstaande posten en bankafschriften waarop staat welke betalingen Autotechnics heeft verricht. Uit dit overzicht blijkt dat er nog facturen openstaan voor ruim € 600.000. Het hof overweegt dat uit het overzicht niet is vast te stellen hoe hoog de vorderingen van na 1 juli 2021 precies zijn en wat Autotechnics precies heeft betaald na 1 juli 2021. Desondanks blijkt uit het overzicht wel summierlijk van het vorderingsrecht van Viod. Het lag op de weg van Autotechnics om duidelijk te maken van hoeveel veren de kwaliteit niet voldeed en welke facturen zij daarom (deels) niet hoeft te betalen, maar dat heeft zij niet gedaan. Autotechnics heeft ook niet duidelijkgemaakt wat zij de afgelopen jaren heeft ondernomen om het kwaliteitsprobleem van de veren op te lossen. Daar komt bij dat Autotechnics betalingen heeft verricht zonder duidelijk te maken op welke facturen die betalingen zagen. Daardoor is het zowel voor Viod als voor het hof lastig te beoordelen welke facturen worden betwist en welke facturen Autotechnics wilde betalen.

Het hof overweegt dat het logischer was geweest als Viod een procedure was gestart om haar vordering vast te stellen, maar het stond Viod ook vrij het faillissement van Autotechnics aan te vragen. Nu Viod ook een opeisbare steunvordering heeft aangedragen en ter zitting

namens Autotechnics is verklaard dat het financieel heel slecht gaat met Autotechnics, is summierlijk gebleken dat Autotechnics in de faillissementstoestand verkeert. Het hof spreekt daarom alsnog het faillissement van Autotechnics uit.

H.J. de Kloe, juli 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:4354

Zaaknummer: 200.355.330

Rechters: M.P.M. Hennekens, P.J. van der Korst en H. Wammes

Advocaten: J.F. Schulte

Wetsartikelen: 9 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Heropening vereffening op verzoek voormalig curator

Nadat het faillissement van een aantal stichtingen is opgeheven bij gebrek aan baten, blijkt van het bestaan van een bate. De voormalig curator verzoekt daarom de vereffening te heropenen en hem als vereffenaar te benoemen. De rechtbank wijst het verzoek toe.

Het faillissement van een aantal stichtingen is opgeheven bij gebrek aan baten. De voormalig curator verzoekt om heropening van de vereffening op grond van artikel 2:23c BW en hem als vereffenaar te benoemen. De reden voor het verzoek is dat van het bestaan van een bate is gebleken. Uit de uitspraak blijkt niet wat de aard is van deze bate. De bestuurder van de stichtingen gaat akkoord met toewijzing van het verzoek. De rechtbank wijst het verzoek toe, benoemt de voormalig rechter-commissaris in de faillissementen tot rechter-commissaris in de vereffening en oordeelt dat het salaris van de vereffenaar moet worden berekend aan de hand van de Recofa-richtlijnen voor faillissementen en surseances van betaling.

H.J. de Kloe, juli 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 26-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:5338

Zaaknummer: C/05/449338 / HA RK 25-36

Rechters: M.C. van der Mei

Advocaten: V. Kamphuis

Wetsartikelen: 2:23c BW

RECHTSPRAAK

Vorderingen curator van vennootschap onder firma in de schuldsanering van de vennoten

Renvooiprocedure bij wsnp van vennoten van een gefailleerde vennootschap onder firma. Het faillissementstekort en het salaris van de curator kunnen – respectievelijk op grond van artikel 33 WvK en artikel 18 WvK – worden ingediend ter verificatie. Beide vorderingen worden gekwalificeerd als concurrente vorderingen.

Een vennootschap onder firma ('vof') heeft een afgescheiden vermogen waarop de schuldeisers van de vof zich kunnen verhalen. Dat neemt niet weg dat de vennoten op grond van artikel 18 WvK hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de schulden van de vof. Schuldeisers van een vof kunnen zich dus verhalen op het afgescheiden vermogen van de vof, op de privévermogens van de vennoten, of op beide vermogens tegelijkertijd. Dat is een bewuste keuze van de wetgever, die ertoe strekt om de schuldeisers van de vof te beschermen. Indien een vof wordt ontbonden en het afgescheiden vermogen onvoldoende is om de schuldeisers te voldoen, krijgt de vof daarnaast op grond van artikel 33 WvK een vordering op de vennoten om het tekort aan te zuiveren. Deze systematiek kan leiden tot een samenloop van vorderingen, hetgeen centraal staat in de onderhavige renvooiprocedure.

In 2016 is de vof A&J Fashion ('AJF') failliet verklaard. Al spoedig bleek het afgescheiden vermogen van AJF onvoldoende om alle schulden te voldoen. Daardoor kwamen ook beide vennoten van AJF in financiële problemen en in 2020 zijn zij toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling ('de wsnp').

De curator van AJF heeft een vordering ter hoogte van het faillissementstekort ingediend in de wsnp van beide vennoten op grond van artikel 33 WvK. Daarnaast heeft hij zijn onbetaalde salaris ingediend als vordering in beide wsnp's op grond van artikel 18 WvK. De bewindvoerder heeft deze vorderingen betwist. Hij meent dat de gelijktijdige erkenning van vorderingen van individuele schuldeisers van de vof (op grond van art. 18 WvK) en van het faillissementstekort (op grond van art. 33 WvK) leidt tot ongewenste dubbele uitdelingen.

De rechtbank overweegt om te beginnen dat beide vorderingen in aanmerking komen voor verificatie, omdat beide vorderingen geacht worden te zijn ontstaan bij het uitspreken van het faillissement en dus vóór de toepassing van de wsnp. Dat de uiteindelijke hoogte van deze vorderingen later pas is opgelopen en is komen vast te staan, doet daar volgens de rechtbank niet aan af.

Ten aanzien van de vordering van het boedeltekort oordeelt de rechtbank dat uit artikel 33 WvK volgt dat de curator een zelfstandige vordering op de vennoten heeft tot aanzuivering van het faillissementstekort. Volgens de rechtbank verzet niets zich tegen samenloop van deze vordering van de curator en de individuele aanspraken van schuldeisers van AJF. Indien de curator hetgeen hij heeft geïnd via de route van artikel 33 WvK heeft uitgekeerd aan de schuldeisers van AJF, behouden zij een vordering op de vennoten persoonlijk. Dat strookt met de wettelijke regeling van de vof, waarbij is gekozen voor een afgescheiden vermogen én een verhaalsmogelijkheid op de vennoten persoonlijk (zie ook hiervoor).

Volgens de curator van AJF moet de vordering ter zake van het boedeltekort vervolgens 'als waaier worden opengeklapt' en moet elk van de vorderingen naar haar eigen rang worden erkend. Daar gaat de rechtbank niet in mee: er is sprake van één vordering die, bij gebreke aan een wettelijke bepaling die daaraan een voorrecht toekent, moet worden gekwalificeerd als concurrente vordering.

Ten aanzien van de vordering van het onbetaalde salaris van de curator oordeelt de rechtbank dat het salaris van de curator op grond van artikel 16 Fw ten laste van de schuldenaar (in casu AJF) wordt gebracht. De curator heeft dus een persoonlijke vordering op AJF. Die vordering kan hij op grond van artikel 18 WvK ook verhalen op de privévermogens van de vennoten.

Over de rang van de salarismvordering van de curator in de wsnp van de vennoten oordeelt de rechtbank dat deze eveneens moet worden gekwalificeerd als concurrente vordering. Het salaris van de curator wordt als eerste voldaan uit de boedel van de vennootschap die hij vereffent. Daar bestaat een logische rechtvaardiging voor: anders zou men waarschijnlijk geen curator meer bereid vinden tot aanvaarding van een benoeming. Die rechtvaardiging bestaat niet voor de salarismvordering op de vennoten persoonlijk. De werkzaamheden van de curator zagen immers niet op de vereffening van de boedel van de vennoten, aldus de rechtbank.

S.J. van den Boogert, juli 2025

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 16-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:2828

Zaaknummer: C/18/230042 / HA ZA 23-275

Rechters: M.A.B. Faber-Siermann, I.F. Clement en P.P.D. Mathey-Bal

Advocaten: A. Gras en D.Y. Li

Wetsartikelen: 18 WvK, 33 WvK en

RECHTSPRAAK

WHOA. Homologatieakkoord in openbare procedure

De rechtbank Midden-Nederland homologeert het akkoord in de herstructurering van Planet Happy B.V. De door de rechtbank gesignaleerde tekortkomingen hebben hieraan niet in de weg gestaan.

Inleiding

De rechtbank Midden-Nederland doet in de onderhavige procedure uitspraak op het verzoek tot homologatie in de openbare akkoordprocedure van Planet Happy B.V. (hierna: verzoekster). Verzoekster exploiteert een onderneming die zich richt op de verkoop van speelgoed aan zowel consumenten als zakelijke afnemers. De herstructurering is noodzakelijk omdat verzoekster geen aanspraak heeft kunnen maken op coronasteunmaatregelen (zoals de NOW en TVL), terwijl de energie-, huur- en personeelskosten zijn gestegen. Naast de (financiële) herstructurering onder de WHOA heeft verzoekster ook operationele maatregelen genomen om liquiditeitsstekorten op te vangen.

Het akkoord, een zogenoemd percentageakkoord, is op 27 maart 2025 aan de (151) schuldeisers ter stemming voorgelegd. Hun werd verzocht uiterlijk op 11 april 2025 hun stem uit te brengen. Op die datum heeft verzoekster de schuldeisers echter bericht dat de stemtermijn is verlengd tot en met 15 april 2025. De reden voor deze verlenging was dat de Nederlandse Belastingdienst op 11 april weliswaar telefonisch instemde, maar haar stem niet tijdig formeel heeft kunnen uitbrengen. Ook de Duitse Belastingdienst bracht geen stem uit binnen de oorspronkelijke termijn. Uiteindelijk hebben beide belastingdiensten alsnog ingestemd met het akkoord.

De beoordeling

De rechtbank Midden-Nederland homologeert het akkoord, ondanks enkele tekortkomingen ten aanzien van de verlenging van de stemtermijn, de informatievoorziening en de klassenindeling. De eenzijdige verlenging van de stemtermijn maakt een akkoord in beginsel oneerlijk. De rechtbank toetst de verlenging aan artikel 384 lid 2 sub i Fw en beoordeelt of schuldeisers hierdoor zijn benadeeld. Indien de oorspronkelijke stemtermijn was

gehandhaafd, zouden klassen B en G niet hebben ingestemd. Dit had kunnen leiden tot de benoeming van een observator (art. 383 lid 4 Fw) in de beschikking van 19 mei 2025 (ECLI:NL:RBMNE:2025:2405) of tot een beroep op de aanvullende afwijzingsgronden van artikel 384 lid 4 Fw. De rechtbank acht het echter aannemelijk dat zij geen observator zou hebben benoemd en dat schuldeisers geen beroep zouden hebben gedaan op de aanvullende afwijzingsgronden.

De informatievoorziening was onvolledig, omdat de keuze voor de peildatum (een dag vóór deponering van de startverklaring) niet objectief is onderbouwd. Bovendien ontbrak informatie over betalingen na de peildatum, waaronder betalingen aan gelieerde partijen. De rechtbank is echter van oordeel dat deze aanvullende informatie de stemming niet zou hebben beïnvloed, mede vanwege de zakelijke aard van de aan gelieerde partijen gedane betalingen.

De klassenindeling is onjuist, omdat aan een gelieerde schuldeiser ten onrechte een mkb-status is toegekend. Dit zou de uitslag van de stemming evenwel niet hebben veranderd, omdat verzoekster hierover voldoende transparant is geweest en geen van de schuldeisers om deze reden tegen het akkoord heeft gestemd. Verzoekster heeft de aanspraak van deze schuldeiser bovendien verlaagd tot 10%, waardoor het vrijgekomen bedrag aan de overige schuldeisers ten goede komt.

E. Dogan, 29 juli 2025

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:2844

Zaaknummer: FT RK 25-455

Rechters: P.J. Neijt, C.A.M. de Bruijn en M. Aukema

Advocaten: C.L.P.J. Crombag, M. Zentveldt en D. Klein Velderman

Wetsartikelen: 384 Fw en 383 lid 4 Fw

RECHTSPRAAK

Afwijzing vordering tot exhibitie ex artikel 843a Rv

Het hof wijst de vordering tot exhibitie af omdat (i) de gestelde onrechtmatige daad (bestuurdersaansprakelijkheid) onvoldoende aannemelijk is en (ii) er geen rechtmatig belang is bij verstrekking van de gewenste stukken.

Appellant is eigenaar van een woning naast die van zijn burens (betrokkene 1 en 2); beide panden delen een gemeenschappelijke zijmuur. In de periode 2011-2012 werden in opdracht van de burens funderingswerkzaamheden uitgevoerd aan het buurpand. Op 26 september 2012 dagvaardde appellant de aannemer en zijn burens tot betaling van schadevergoeding voor schade die hij stelt te hebben geleden door deze werkzaamheden.

Op 24 oktober 2014 werd het aannemersbedrijf op eigen verzoek failliet verklaard. In het faillissementsverslag van 27 januari 2020 stelt de curator dat er geen aanwijzingen zijn dat onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement was. Als gevolg van het faillissement werd de procedure tegen het aannemersbedrijf dan ook geschorst. De procedure tegen de burens werd in 2018 voortgezet, en op 23 januari 2018 heeft appellant ook een bodemprocedure tegen de verzekeraar van de aannemer aanhangig gemaakt.

Bij vonnis van de rechtbank Rotterdam van 25 januari 2023 werd de verzekeraar veroordeeld tot betaling van € 94.786,64 aan schadevergoeding. Daarnaast is de verzekeraar veroordeeld tot betaling van een bedrag van € 22.907,09 aan deskundigenkosten en € 30.614,60 aan proceskosten, beide vermeerderd met wettelijke rente. De vorderingen tegen de burens werden echter afgewezen, waarna appellant tegen dat vonnis hoger beroep heeft ingesteld.

In de procedure bij de rechtbank heeft appellant de curator gedagvaard en gevorderd om bij vonnis de curator te gebieden tot exhibitie ex artikel 843a Rv (oud) door het verstrekken van afschrift van, althans inzage in, stukken met betrekking tot de uitvoering van funderingswerkzaamheden aan het pand naast zijn woonhuis ten behoeve van de schadevergoedingsvordering die hij heeft ingesteld tegen zijn burens, tegen het aannemersbedrijf en tegen de verzekeraar van het aannemersbedrijf. Ook vordert hij (financiële) stukken van het aannemersbedrijf en daaraan gelieerde vennootschappen om aan

te kunnen tonen dat bestuurders van het aannemersbedrijf onrechtmatig jegens hem hebben gehandeld. Appellant stelde deze stukken nodig te hebben ter onderbouwing van stellingen die dragend zijn voor zijn rechtsvordering in de lopende procedures tegen de verzekeraar en de burens, en om te bewijzen dat voormalig bestuurders van het aannemersbedrijf mogelijk onrechtmatig hebben gehandeld jegens hem. De curator weigerde de stukken te verstrekken en de rechtbank wees de vordering van appellant af: aan de eisen van artikel 843a Rv (oud) is niet voldaan. Volgens de rechtbank ontbrak een 'rechtmatig belang', was niet voldoende concreet dat de curator over de stukken beschikte, en waren de vermoedens van appellant onvoldoende om tot afgifte over te gaan.

Appellant is in hoger beroep gekomen en heeft zes grieven tegen het vonnis aangevoerd. Met zijn grieven komt appellant op tegen de afwijzing van zijn vordering tot afgifte van de stukken. Hij betoogt dat hij een rechtmatig belang heeft bij het verstrekken van die stukken en dat zijn vordering tot exhibitie aan de vereisten van artikel 843a Rv (oud) voldoet. De curator betwist dit en stelt zich op het standpunt dat de vordering tot exhibitie niet aan een of meer van de voorwaarden van artikel 843a Rv (oud) voldoet. Dit artikel is op 1 januari 2025 vervallen, maar op basis van het overgangsrecht bij die wet blijft dit artikel van toepassing in een procedure die vóór deze datum is gestart.

Het hof stelt daarbij, net als de rechtbank, voorop dat dit artikel niet voorziet in een onbeperkt recht op inzage van bescheiden jegens degene die over de bescheiden kan beschikken of deze in bezit of bewaring heeft. Voor toewijzing van een vordering op grond van artikel 843a lid 1 Rv (oud) moet zijn voldaan aan drie cumulatieve vereisten: (i) rechtmatig belang bij de inzage, het afschrift of het uittreksel, (ii) betrekking op bepaalde bescheiden of gegevens, en (iii) voldoende aannemelijkheid dat deze bescheiden of gegevens betrekking hebben op een rechtsbetrekking waarin hij of zijn rechtsvoorgangers partij zijn. Ook stelt het hof dat degene die afschrift van stukken wil om een door hem vermoede onrechtmatige daad te kunnen aantonen daarbij gemotiveerd zodanige feiten en omstandigheden moet stellen, en met eventueel bewijsmateriaal moet onderbouwen, dat voldoende aannemelijk is dat de gestelde onrechtmatige daad zich heeft voorgedaan.

Het hof oordeelt dat appellant onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een onrechtmatige daad door bestuurders. Ook valt niet in te zien dat het aannemersbedrijf het faillissement heeft aangevraagd om betaling aan appellant te ontwijken, of dat de bestuurders wisten dat de schade niet door de verzekering zou worden gedekt. De curator heeft bovendien al onderzoek gedaan naar de oorzaken van het faillissement, en dit heeft geen aanwijzingen opgeleverd van onbehoorlijk bestuur. Voorts zijn bepaalde stukken volgens het hof niet relevant voor het geschil met de verzekeraar, omdat die aansprakelijkheid al is vastgesteld en de schadevergoeding is toegekend. Ook voor de procedure tegen de burens is onvoldoende

onderbouwd waarom die stukken noodzakelijk zijn. Voor zover ze bestaan, zijn ze mogelijk al overgelegd in eerdere procedures. De aanwezigheid van een cessieovereenkomst tussen de curator en appellant doet hier niet aan af.

Het hof concludeert dat niet is voldaan aan de wettelijke vereisten voor toewijzing van de vordering op grond van artikel 843a Rv (oud). De grieven van appellant slagen niet en het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank Rotterdam van 21 april 2021. Appellant wordt veroordeeld in de kosten van het geding in hoger beroep.

D.R.C. Smit, juli 2025

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 10-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:1241

Zaaknummer: 200.296.906/02

Rechters: R.J. van Galen, M.M. Olthof en G.C. de Heer

Advocaten: F. Amien en E. Husta

Wetsartikelen: 843a Rv

RECHTSPRAAK

Beroepsfout advocaat - niet tijdig verzocht om verlening termijn ex artikel 58 Fw

De eiseres verwijt haar voormalig advocaat dat hij ernstig tekortgeschoten is in de uitvoering van zijn opdracht. De advocaat zou niet tijdig om verlenging van de termijn ex artikel 58 Fw hebben verzocht. De vordering wordt afgewezen, omdat causaal verband tussen het onrechtmatig handelen en de schade ontbreekt.

Deze zaak voor de rechtbank Rotterdam draait om een geschil tussen een voormalige cliënt en haar advocaat. De eiseres verwijt haar voormalig advocaat, gedaagde sub 1, dat hij ernstig tekortgeschoten is in de uitvoering van zijn opdracht. Concreet stelt eiseres dat haar advocaat bepaalde noodzakelijke proceshandelingen niet (tijdig) heeft verricht, met nadelige gevolgen voor haar rechtspositie. Zij vordert daarom schadevergoeding wegens beroepsfouten.

Eiseres maakte deel uit van een concern verbonden aan de inmiddels overleden persoon A. Tot dit concern behoorden meerdere vennootschappen, waaronder Bedrijf 1, dat eigenaar was van een landgoed waarop eiseres hypotheekrechten had. Bedrijf 1 en andere groepsvennootschappen gingen failliet. Gedaagde 1, advocaat, trad sinds 2009 op voor het concern. Kort voor het faillissement werden aandelen in een holding overgedragen aan eiseres, maar die overdracht werd later door de rechtbank vernietigd. Na het verlies in hoger beroep stelde gedaagde 1 in oktober 2018 aan de curator van de failliete boedels voor om te onderzoeken of er een minnelijke regeling mogelijk was. Dit overleg lag enige tijd stil maar werd in december 2019 hervat en de curator deed een voorstel.

In januari 2020 stelde de curator eiseres een termijn van twee maanden om het verhypothekeerde landgoed zelf te verkopen. Gedaagde 1 stuurde deze mail direct door aan eiseres, met de opmerking: 'We moeten even met een goede reactie/oplossing komen.' Op deze mail heeft de bestuurder van eiseres op 22 januari 2020 als volgt gereageerd: 'Laten we de opdracht geven tot veiling. Vervolgens roepen we de advocaat van de curator toch op als getuige wegens het niet beantwoorden van de vragen.'

Op 25 maart 2020 vroeg de bestuurder van eiseres of gedaagde 1 al had laten weten dat de verkoop vertraging opliep vanwege corona. Gedaagde 1 liet daarop aan de curator weten dat eiseres zelf de verkoop ter hand zou nemen. De curator reageerde dat de termijn inmiddels was verstreken en dat hij de executieverkoop zou overnemen. De curator verkocht het landgoed uiteindelijk zelf executoriaal. Van de opbrengst van ruim € 511.000 resteerde na aftrek van kosten circa € 287.000 voor eiseres.

Eiseres stelt dat gedaagde 1 beroepsfouten heeft gemaakt, als gevolg waarvan zij schade heeft geleden waarvoor gedaagde 1 en/of 2 aansprakelijk zijn.

De rechtbank stelt voorop dat advocaten in het kader van hun beroepsuitoefening gehouden zijn aan een zorgvuldigheidsnorm die voortvloeit uit de maatschappelijke zorgvuldigheid. De beoordeling van die norm is echter altijd afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het geval, waaronder de aard en omvang van de verleende opdracht.

Het eerste verwijt is dat gedaagde 1 de minnelijke regeling zou hebben laten lopen. De rechtbank oordeelt dat gedaagde 1 als advocaat juist heeft gehandeld door het schikkingsvoorstel van de curator aan eiseres door te sturen en dit met haar te bespreken. Volgens gedaagde 1 werd het voorstel (een betaling van € 10.000 en kwijting van aanspraken) door eiseres afgewezen. Eiseres heeft dit niet concreet weersproken. Daarmee heeft zij haar stelling dat gedaagde 1 tekort is geschoten onvoldoende onderbouwd. Bovendien past haar reactie op de termijnstelling van de curator juist bij de uitleg van gedaagde 1 dat eiseres het voorstel afwees. Alles afwegend concludeert de rechtbank dat gedaagde 1 geen beroepsfout heeft gemaakt: hij heeft gedaan wat redelijkerwijs van hem verwacht mocht worden.

Het tweede verwijt is dat gedaagde 1 zich terdege rekenschap zou moeten geven van een door de curator gestelde termijn ex artikel 58 Fw. Hoewel gedaagde 1 de mail van de curator met de termijnstelling correct heeft doorgestuurd en eiseres de gevolgen begreep, heeft hij daarna geen verdere actie ondernomen. Hij controleerde niet of de veiling op tijd werd voorbereid en vroeg ook geen verlenging van de termijn aan. Van een redelijk bekwaam advocaat mag worden verwacht dat hij zijn cliënt hiervoor waarschuwt en tijdig adviseert. Door dit na te laten is gedaagde 1 aansprakelijk voor de schade die eiseres door het verstrijken van de termijn heeft geleden.

Hoewel gedaagde 1 een beroepsfout heeft gemaakt door niet te controleren of de veiling tijdig werd voorbereid of om verlenging van de termijn te vragen, is de rechtbank van oordeel dat er geen causaal verband is tussen deze fout en de gestelde schade van eiseres. Voor schadevergoeding is vereist dat de fout daadwerkelijk tot schade heeft geleid. Die koppeling heeft eiseres onvoldoende onderbouwd.

Eiseres stelde dat vanwege corona een verlenging 'zeker' zou zijn toegekend, maar de curator en rechter-commissaris zouden daartoe alleen bereid zijn geweest als duidelijk was dat er serieuze voorbereidingen voor de veiling waren getroffen. Daarvan is niet gebleken, en eiseres heeft dat ook niet gesteld, ondanks vragen van de rechtbank. Omdat eiseres ook bij een tijdig verlengingsverzoek naar verwachting haar positie zou hebben verloren, ontbreekt het vereiste causale verband tussen de fout en de schade. Dit geldt zowel voor het verlies aan opbrengst na faillissementskosten als voor de kosten van latere procedures. De vordering wordt daarom afgewezen.

De rechtbank wijst de vorderingen van eiseres dus af. Er wordt geen schadevergoeding toegekend, en ook andere gevraagde maatregelen worden niet toegewezen. De proceskosten komen voor rekening van eiseres.

A.M.H. Nolte, juli 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:7558

Zaaknummer: C/10/681745 / HA ZA 24-575

Rechters: Th. Veling

Advocaten: G.C.L. van de Corput en M.R. Lauxtermann

Wetsartikelen: 58 Fw en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

(Beperkte) afkoelingsperiode toegewezen: faillissementsverzoek geschorst voor drie maanden

Een schuldenaar die een WHOA-liquidatieakkoord voorbereidt, verzoekt de rechtbank om afkondiging van een (algemene) afkoelingsperiode. De rechtbank kondigt een beperkte afkoelingsperiode af en schorst de behandeling van een faillissementsverzoek voor de duur van drie maanden.

Verzoekster is bezig om haar onderneming gecontroleerd af te wikkelen door middel van een WHOA-akkoord. In dat kader heeft zij een conceptliquidatieakkoord aan haar schuldeisers gestuurd. Schuldeiser Engie heeft niet ingestemd met het conceptakkoord en heeft vervolgens het faillissement van verzoekster aangevraagd.

In dat kader heeft verzoekster verzocht om een afkoelingsperiode voor de duur van drie maanden op grond van artikel 376 Fw. Verzoekster heeft daarbij toegezegd binnen twee maanden een verbeterd akkoord aan te bieden. Een derde partij heeft in dat kader een extra bedrag van € 90.000 ter beschikking gesteld.

De rechtbank oordeelt dat aan de drie vereisten voor het afkondigen van een afkoelingsperiode is voldaan. De afkoelingsperiode is namelijk noodzakelijk om de onderneming door middel van een akkoord gecontroleerd af te wikkelen. Daarnaast blijkt uit de stellingen van verzoekster summierlijk dat het akkoord een hogere uitkering aan schuldeisers zal opleveren dan in faillissement, waardoor de belangen van de gezamenlijke schuldeisers bij een afkoelingsperiode zijn gediend. Verder wordt Engie niet wezenlijk in haar belangen geschaad. De lopende kosten van de WHOA-procedure worden namelijk door de financier van het beoogde akkoord voldaan en komen dus niet ten laste van het te verdelen actief.

De rechtbank kondigt daarom een afkoelingsperiode van drie maanden af, die inhoudt dat het door Engie ingediende faillissementsverzoek wordt geschorst dan wel geschorst blijft. Voor een algemene afkoelingsperiode ziet de rechtbank geen aanleiding, omdat niet is gebleken dat

andere schuldeisers verhaalsacties ondernemen die het tot stand komen van een akkoord in gevaar brengen.

S. Zonneveld, juli 2025

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 10-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:4489

Zaaknummer: C/01/416452 / FT RK 25-355

Rechters: C.G.E. Prenger, V.G.T. van Emstede en C.A.M. de Bruijn

Advocaten: D.P. Schalken

Wetsartikelen: 376 Fw

RECHTSPRAAK

Afwijzing horen van curator in een contra-enquête over diens bevindingen in het rechtmatigheidsonderzoek

Met dit arrest bekrachtigt het gerechtshof de afwijzing van het verzoek om de curator in een contra-enquête te mogen horen over zijn bevindingen in het rechtmatigheidsonderzoek.

De verzoeker is in een voorlopig getuigenverhoor door de curator gehoord over diens feitelijke betrokkenheid bij (het bestuur van) failliet. Verzoeker verzoekt een contra-enquête om de curator te horen over diens bevindingen in het rechtmatigheidsonderzoek. Verzoeker wenst zo zijn rechtspositie in een mogelijk door de curator op te starten procedure te bepalen. De rechtbank wijst de verzochte contra-enquête af en verzoeker gaat tegen deze afwijzing in hoger beroep. Verzoeker verschijnt niet bij de zitting in hoger beroep. Nu verzoeker door de curator inmiddels in een procedure is betrokken, ontbeert het doen horen van de curator voor verzoeker inmiddels iedere relevantie.

Het gerechtshof stelt op grond van artikel 190 lid 2 Rv (oud) (per 1 januari 2025: art. 201 lid 3 Rv) vast dat een contra-enquête is toegelaten, mits deze betrekking heeft op de feiten die ten grondslag liggen aan hetgeen de curator stelt en met het voorlopig getuigenverhoor wil bewijzen. Een contra-enquête kan binnen deze bandbreedte zowel betrekking hebben op de onjuistheid van de feiten die ten grondslag liggen aan deze stellingen, als in het teken staan van de ontzenuwing van daarover afgelegde verklaringen.

De curator heeft in het voorlopig getuigenverhoor enkel verzoeker doen horen. Het gerechtshof neemt aan dat verzoeker met de contra-enquête niet de betrouwbaarheid van zijn eigen verklaring over de stellingen van de curator wenst aan te tasten. Met de contra-enquête kan dan enkel nog het leveren van bewijs tegen de stellingen van de curator in het voorlopig getuigenverhoor zijn beoogd.

Het gerechtshof oordeelt dat een contra-enquête die gaat over de bevindingen van de curator in het rechtmatigheidsonderzoek, niet ziet op het leveren van bewijs tegen de stellingen die de curator met het voorlopig getuigenverhoor wenste te bewijzen. Daarmee vallen de vragen die

verzoeker aan de curator wil stellen steeds buiten de reikwijdte van een contra-enquête.

Naar aanleiding van het beroep van de curator op zijn verschoningsrecht als advocaat, overweegt het gerechtshof ten overvloede als volgt. Een curator komt geen functioneel verschoningsrecht toe, ook niet als hij tevens handelt als advocaat. Tegelijk brengt de aard van de aan de curator opgedragen taak, zeker wat het rechtmatigheidsonderzoek betreft, wel mee dat voor een goed beheer van de boedel vertrouwelijkheid is vereist. De curator kan zich op het belang van deze vertrouwelijkheid beroepen. Het is dan aan rechter om (op grond van art. 179 lid 2 Rv) al dan niet te beletten dat een bepaalde vraag wordt beantwoord.

Het gerechtshof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank, waarmee de afwijzing van de verzochte contra-enquête in stand blijft.

R.T.C.A. van Zutphen, juli 2025

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 08-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:1324

Zaaknummer: 200.341.818/01

Rechters: R.G.C. Veneman, I. Brand en R.M. Hermans

Advocaten: F.F.J. Froger en D.P.W.H. Cremers

Wetsartikelen: 186 Rv (oud) en 190 Rv (oud)